

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2015 r.  
zażalenia **T. G.** na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 czerwca 2015 r., w przedmiocie odmowy zawieszenia postępowania odwoławczego w postępowaniu wykonawczym

**p o s t a n a w i a:**

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

### UZASADNIENIE

Wspomniane na wstępie postępowanie odwoławcze w postępowaniu wykonawczym dotyczy kwestii rozpoznania zażalenia skazanego **T. G.**, wniesionego na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 maja 2015 r., którym to postanowieniem Sąd Okręgowy: 1/odmówił zawieszenia postępowania wykonawczego w kwestii zarządzenia wykonania wobec skazanego kary 2 lat pozbawienia wolności, wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 lutego 2012 r., oraz 2/ zarządził wykonanie wobec niego tej kary.

U podstawy nieuwzględnienia przez Sąd Apelacyjny wniosku skazanego **T. G.** o zawieszenie opisanego postępowania odwoławczego legło stwierdzenie, że podane we wniosku okoliczności nie stanowią długotrwałej, w rozumieniu art. 15 § 2 k.k.w., przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie tego postępowania. Powody te, według wniosku skazanego, sprowadzały się do zawisłości skargi skazanego na przewlekłość postępowania wykonawczego oraz zawisłości sprawy w przedmiocie zasadności nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu związanemu z orzeczeniem, wynikającym z treści powyżej przywołanego

prawomocnego wyroku skazującego, zobowiązującego T. G., na podstawie art. 46 § 1 k.k., do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

We wniesionym na powyższe postanowienie zażaleniu skazany T. G. zarzucił mające istotny wpływ na jego treść błędy w ustaleniach faktycznych przyjęte za jego podstawę oraz obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 22 § 1 k.p.k. i art. 15 k.k.w. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 99 § 1 k.p.k.

W konkluzji zażalenia wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia „poprzez uwzględnienie wniosku skazanego o zawieszenie postępowania w całości”, to jest o: „zawieszenie postępowania odwoławczego” (punkty A i B) do czasu zakończenia postępowań w sprawach I C ../14 Sądu Okręgowego w K. oraz Km ../14 prowadzonego przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.; „postępowania karnego” (punkty C, D, E) do czasu zakończenia postępowań z wniosków skazanego kierowanych do Rzecznika Praw Obywatelskich, Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości o wniesienie kasacji od skazującego go wyroku; „zawieszenie niniejszego postępowania karnego” do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie I Ns ../14 Sądu Rejonowego w B. W zażaleniu skazany zawarł ponadto szereg wniosków postulujących udzielenie Sądowi Apelacyjnemu wskazówek co do sposobu prowadzenia postępowania w kwestii wniesionego zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego, jak również merytorycznego rozstrzygnięcia kwestii zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W świetle analizowanej treści środka odwoławczego, wniesionego w dniu 15 czerwca 2015 r., niezbędne jest przypomnienie, że skazany miał (i nadal ma) prawo zaskarżyć wydane w pierwszej instancji postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania wykonawczego (art. 15 § 2a k.k.w.). Z kolei, stosownie treści art. 1 § 2 k.k.w. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. w brzmieniu sprzed obowiązującej od dnia 1 lipca 2015 r. nowelizacji ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), powinien był on wskazać skarżone rozstrzygnięcie lub ustalenie, a także podać, czego się domaga; obowiązkiem sądu drugiej instancji jest w tej

sytuacji rozpoznanie sprawy w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje (art. 1 § 2 k.k.w. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w brzmieniu sprzed wspomnianej nowelizacji).

W świetle powyższego należy stwierdzić, że w rozważanym zażaleniu skarżący wskazał zaskarżone postanowienie i podał czego się domaga, jednak podniesione w tym środku zarzuty i wnioski oraz argumenty w przytłaczającej większości nie dotyczą wskazanego rozstrzygnięcia, które wprawdzie obejmowało kwestię zawieszenia postępowania wykonawczego, ale tylko w instancji odwoławczej. Przebieg postępowania bezspornie wskazuje, że Sąd Apelacyjny badał tylko podawane przez skazanego przeszkody, dla których niemożliwe, jego zdaniem, miało być rozpoznanie jego zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego, który rozstrzygnął w dwóch kwestiach: odmowy zawieszenia postępowania wykonawczego oraz zarządzenia wykonania wobec skazanego kary pozbawienia wolności. Należy wobec tego zaznaczyć, że w związku z wniesieniem przez skazanego na te decyzje środka odwoławczego do właściwego sądu drugiej instancji, którym jest Sąd Apelacyjny, to na tym Sądzie spoczywa obowiązek rozstrzygnięcia zarzutów tego środka, skierowanych przeciwko obu przytoczonym rozstrzygnięciom Sądu pierwszej instancji. Sąd Najwyższy nie ma zatem uprawnienia, by wkroczyć w kompetencje właściwego Sądu odwoławczego i orzec o zasadności, bądź bezzasadności zarzutów wymienionego zażalenia lub też wskazać temu Sądowi – któremu przysługuje atrybut samodzielności jurysdykcyjnej (art. 1 § 2 k.k.w. w zw. z art. 8 § 1 k.p.k.) – sposób postępowania bądź rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych powodów poza zakresem rozpoznania Sądu Najwyższego znalazły się podnoszone w zażaleniu kwestie niezwiązane wprost z badaniem przeszkód przeprowadzenia postępowania odwoławczego. Oceniając natomiast zasadność stanowiska Sądu Apelacyjnego co do braku podstaw do zawieszenia postępowania na tym etapie, należy stwierdzić, że żadnej z rozważanych okoliczności (zawisłości spraw ze skargi skazanego na przewlekłość postępowania oraz w kwestii nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu) nie sposób przydać waloru nie tylko długotrwałej, ale wręcz żadnej przeszkody, która miałaby uniemożliwić Sądowi Apelacyjnemu przystąpienie do rozpoznania zażalenia skazanego na opisane

powyżej postanowienie Sądu Okręgowego i zbadanie wszystkich, podnoszonych także ponownie w niniejszym zażaleniu, kwestii.

Z tych względów, uznając, że nie ma podstaw do podważenia zaskarżonego postanowienia, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.